

Ако си представите, че ръката ви е полуостровът, Сан Франциско е на върха на средния ви пръст, Сан Хосе – на китката ви, а Маунтин Вю в центъра на дланта ви. За разлика от Сан Франциско ние нямахме хипстъри с бабешки очила и блузи тип поло, които пишат програми в ремонтирани складове. Дори и със седалището на *Google* в града, Маунтин Вю не беше толкова престижен колкото Пало Алто или Менло Парк. Ако Силициевата долина беше средище на хартиената индустрия или пък на тази с килими, вместо на компютърни компании, Маунтин Вю щеше да е градът, където живеят всички работници на поточната линия и управителите от средно ниво. Единствено къщите от по 140 кв.м от 50-те години на ХХ век бяха със соларни панели и структурно окабеляване и струваха повече от милион.

Въпреки скъпия живот харесвах много неща в Маунтин Вю, като старовремските железни улични лампи например. Изглеждаха като извадени от роман на Дикенс, като изключим, че бяха електрически и ми позволяваха да чета по пътя към къщи. Обикновено ми отнемаше около 7-8 страници от „Водното конче“ до къщи, което беше с две страници по-малко отколкото да ми направят мока „Свирепа наслада“ в „Къпа Джо“, и с три повече от това да ми изпълнят поръчката за къщи от свинско „Му шу“ в евтиния китайски ресторант зад ъгъла. Пътят ми до апартамента беше спокойно време за четене, през което никой не ме прекъсваше и не трябваше да се карам с Джейсън за креслото. Единственият шум, който се чуваше по трилентовите улици, идваше от семейства, които се приготвяха за вечерта – дрънченето на съдове в мивката, фалшивите тонове от пиано, когато някой за пореден път се упражнява с „On Top of Old Smoky“, непогрешимият кикот на детенце, което го гъделичкат.

Изкарах последните три часа в „Къпа Джо“, решена да прочета „Любовникът на лейди Чатърли“. Само щях да прочета

една глава от „Сърце на дявол“, преди да се захвана с другата книга. Когато обаче си тръгнах от „Къпа Джо“, бях довършила „Сърце на дявол“ и бях прочела първите шест страници от „Ловец на съкровища“. Един път поне лейди Чатърли щеше да си отиде вкъщи недокосната.

С двайсетдоларовата банкнота, с която трябваше да изкарам уикенда, влязох в азиатския магазин за хранителни стоки и купих два пакета супа и лотариен билет. Бях на две пресечки от двуетажната къща, където живеехме с Хюго. Явно срещата на Хюго се беше превърнала във вечерно парти. Чувах смях от задната страна на къщата и звуците от китара, на която някой свиреше песен на „Флийтуд Мак“.

Изкачих бавно четирите стъпала до верандата, която свързваше моето жилище с това на Хюго, и видях, че мрежестата врата е широко отворена. Между нея и входната врата беше оставена хартиена чиния, покрита с метално фолио и с бележка отгоре.

Аспержи, увити в прошута. Намерих книгата. Ела на партито.

*Твой,
Хюго*

Отново погледнах надолу към тъмния ъгъл зад мрежестата врата. Там наистина имаше нещо, което приличаше на книга. Обаче въобще не приличаше на книгата, която Дизи ми беше дал. Тази изглеждаше така все едно някой я беше ритал до второто пришествие, беше я сдъвкал и изплюл обратно. Гръбчето беше олющено – беше останала само тъкан и лепило. Плат, покрит с восък, оръфан по ръбовете и втвърден от престой на слънце, опънат върху картон и деформиран от влагата. Жълтите страници пукаха, когато ги обръщах, все едно се оплакваха, че

трябва да се движат, въпреки че са толкова стари и и в лошо състояние. Тази книга ми напомняше на ръждясалия ремблър от 1962 г., който Дизи караше в гимназията – този, в който отказах да се возя, защото се страхувах за живота си. Нямах да се изненадам, ако книгата също избълваше черни облаци дим. Взех клетата книга и влязох въщи. Ако можех да ѝ дам топло мляко и да я приспя, щях да го направя.

Апартаментът ми не беше същият като двустайното жилище на Хюго от другата страна на стената. Беше по-скоро едностайна кутийка, преградена с малък плот за хранене, разделящ кухненския бокс от дневната, която побираше само едно канапе за двама, един плетен стол, четиресет и седем инчов телевизор с плосък екран, пет рафта от „Икеа“, претъпкани с книги, които разказваха живота ми. „Великият Гетсби“, пострадал от експлодирала газирана напитка. „Гордост и предразсъдъци“, която никога не се възстанови от едно падане в локва. Единствената книга, подарена някога от майка ми – изданието на „Б. Далтън“ на приказките на Ханс Кристиан Андерсен, онова с малката русалка на корицата. Страниците ѝ бяха пожълтели и изтънели с времето.

Обичах тази книга и страшните приказки вътре. Цяло едно лято я четях и препрочитах. Докато приятелите ми се възхищаваха по детски на „Дракула“, „Франкенщайн“ и „Гимназията *Суит Вали*“, аз се бях заровила в унищожените животи и нещастните завършеци на тези приказки. Между страниците ѝ открих историята на една русалка, която жертва гласа си за крака и спи на прага на принца, когото обича. Въпреки че всяка стъпка ѝ причинява болка, тя танцува за него всеки път, щом той я помоли. Накрая той се жени за друга, а малката русалка се хвърля в морето. Майка ми харесваше пеещия рак и танцуващите риби във филма. Аз обаче харесвах оригиналната русалка.

Винаги съм искала да бъда момичето, чиято майка ѝ ку-

пува много книги. Представях си как ме гали по главата и ми дава празен чек, за да си поръчам книги от „Уикли Рийдър“* в училище. Представях си как стените в стаята ми са покрити от пода до тавана с рафтове с книги и че също така имам стълба на колелца, на която мога да се качвам и да се движа напред-назад и да спирам пред магическия свят, в който искам да се потопя този ден. Вкъщи имаше много книги – недокоснати класики от „Два пъти разказани истории“ до „Слънце изгрява – Фиеста“, които се издигаха като центуриони в дневната на майка ми. Луксозните книги с благоговейни фотографии на ферми от Юга или пък на ръгбисти от Южна Каролина бяха винаги излъскани и без отпечатьци от пръсти по тях. В кухнята пък имаше напълно запазени готварски книги, каквито мама ги извади от кутиятав деня на получаването им от „Садърн Ливинг“**. Нямах „Белия зъб“ или „Островът на съкровищата“, нито пък „Лъвът, Вещицата и дрешникът“. Тези книги ги открих сама в библиотеката.

Майка ми изпадна в ужас, когато на осем години ѝ заявих, че искам да стана библиотекарка. Знаех как си ме представя: внушителна матрона, която живее между рафтове с книги, с удобни ниски обувки и с коса на кок, втренчена навъсено и презрително над очилата си в хората, които не са върнали навреме книгите си. Каквото и да кажех, нищо не можеше да я убеди, че няма да се превърна в това. Познатите ми библиотекарки, бяха супергероите на данните. Като изследователите от Стария континент те навигират из непознати океани от информация, чертаят карти, за да помогнат на всеки да стигне до желаната дестинация. И са пазители на неща, които другите са забравили, архивират случки от живота и ги навързват.

В гимназията започнах да помагам в градската библиотека –

* Weekly Reader – ежеседмично образователно списание, насочено към учениците. Последното му издание е през 2012 г. – *Б. нр.*

** Southern Living – американско списание за рецепти и лайфстайл от Юга. – *Б. нр.*

малка жълта сграда близо до площада. Къщата на родителите ми имаше много тихи стаи, в които едно дете без братя и сестри може да се скрие с книга, обаче тишината в библиотеката беше изпълнена с живот и хора, които търсят това, от което имат нужда и желаят. А пък аз можех да им помогна. Бутах колелчки с книги нагоре-надолу по коридорите, а колелата скърцаха под тежестта на думите. Удрях печати с дати за връщане върху картони, които слагах в хартиени джобове в книгите. А когато ми свършваше смяната, оставах, сядах на едно столче в далечния ъгъл на справочния отдел и четях книги, които майка ми никога не би ми позволила да занеса въщи – „Завинаги“ на Джуди Блум, „Песента на Соломон“ и много исторически любовни романи с корици с вешци се от вятъра коси и преливаща плът от корсажите.

Като студентка в университета на Южна Каролина научих от библиотекарите как да разбирам какво искат хората и как да им покажа пътя до това, от което имат нужда. Всички умения, необходими, за да работя в някой интернет стартъп, като създаването на системи за администриране на съдържание и интерфейс, който да ги движи, научих в библиотеката. Разбрах, че във всяка планина от данни има закономерност, нишка, минаваща през всички тях. Ако подръпнеш правилната нишка, всичко ще си дойде на мястото. Т. С. Елиът пише в „Четири квартета“:

*Знанието налага схема – и подвежда,
защото схемата е нова за всяка следваща минута*...*

Все пак вършех и неща, които не бяха много забавни – подреждах книги по рафтовете на библиотеката в колежа от осем вечерта до полунощ и се подчинявах на класифицираща система на библиотеката на Конгреса. Беше успокояващо да преглеж-

* Цитат от поемата „Ийст Коукър“ в „Четири квартета“, прев. Владимир Левчев, изд. „Народна култура“, София, 1993. – Б. пр.

даш гръбчетата по рафтовете и да намираш правилното място за книгата. Всяка вечер, докато бутах количката с книги покрай рафтовете и ги връщах обратно по местата им, се натъквах на прегръщащи се влюбени двойки. Понякога просто се облягаха един на друг, докато четяха, или пък спяха. Друг път пък чувах звуци от двойки във вихъра на страстта, които само хора без собствено жилище могат да издават. През нощта рафтовете с книги бяха като гората в „Сън в лятна нощ“ – в сенките им се криеха палави и страстни мисли.

Сложих книгата на Хюго на плота за ядене и я отворих на титулната страница. В горния край някой беше написал дата: *април, 1961 г.* После погледнах надолу и видях нещо, което не би трябвало да го има. Цялата титулна страница беше осеяна с думи, изписани на ръка.

Включих лампата над плота и огледах страницата отблизо. Приличаше на мъжки почерк, смесица от ръкописни и печатни букви, практични, но удължени и изписани елегантно. „Т“-то беше изписано с дързък размах, а „и“-то приличаше на пламък на свещ.

*Любовта намира за нас това,
което ние не знаем, че търсим.*

Под изречението имаше още едно, написано с друг почерк, буквите бяха едри и близо една до друга, преливащи една в друга и женствени, а в моето съзнание изникнаха образи на зелена трева през лятото и въртящи се поли.

А аз те намерих тук.

Взех книгата, като я държах здраво, за да не се разпадне, но очевидно беше прекалено силно, защото страниците се разхвърчаха по плота. Докато ги събирах на купчинка, се замислих

колко много обичах Хюго. Харесваше ми, че си мисли, че мога да занеса такава книга на събирането утре. Напомняше ми на пралеля ми Труди, която винаги имаше половин грейпфрут в чантата си и никога не можеше да разбере защо не искаш да си го разделите.

Похапнах от аспержите, а после седнах в плетения стол до прозореца и отворих новата книга, която ми беше дал Дизи. Бях готова. Всичко щеше да е наред. Щях да направя така, че всичко да е наред. Отворих титулната страница, бяла и недокосната, но погледът ми все се насочваше към купчината страници на плота за хранене.

*Любовта намира за нас това,
което ние не знаем, че търсим.*

Отново сведох очи към книгата в ръцете си. Глава първа, страница първа. Наложих си да се съсредоточа. Щях да прочета книгата тази вечер, а утре в читателския клуб щях да се развихря и да им покажа на какво съм способна. На втората страница от книгата почувствах неудържимо желание за диетична кола и снакс „Пайрътс Бути“.

След няколко минути, докато дъвчех парченце оризов снакс със сирене, отново се усетих, че съм се втренчила в страниците от книгата на Хюго. Почти всяка от тях беше осеяна с бележки по краищата, написани със същите почерци като тези на титулната страница. Наклоних книгата към светлината от лампата. В началото на първа глава прочетох следното:

Здравей? Аз съм Хенри. Ти кой си?

Здравей, Хенри. Аз съм Катрин.

Катрин, благодаря ти, че пишеш. Любопитството ми нараства все повече и повече.

Хенри

Не повече от моето. Защо „Любовникът на лейди Чатърли“? Защо започна да пишеш в тази книга?

Катрин

Не знам. Просто видях тази тъжна, парцалива книга и ми стана жал за нея, предполагам. Реших, че може да ѝ правя компания. Винаги съм харесвал този роман. Знаеш ли, че първоначалното заглавие е било „Нежност“? Харесва ми колко е нежна любовта им. Особено писмото на Мелърс в края: „Ако можеш да спя с ръце, обвити около теб, мастилото щеше да си остане в мастилницата“.

Хенри

Седях там – с парченце снакс в ръка – и се чудех какво, по дяволите, ставаше. Взех произволно друга страница от купчината. Страница 156.

Катрин,

Ти ме преследваш, изкушаваш ме, сетивата ми настръхват. Искам да те вдишам и да те нося в себе си, да станеш най-важна за мен. Искам да разбереш какво е усещането от ръцете ми върху теб и моят глас да произнася името ти.

Хенри

Погледнах надолу към страниците, които вече бяха разпръснати навсякъде из кухнята. От всички въпроси, които жу-жаха в главата ми, най-силно чувах този – какво, по дяволите, се е случило между „благодаря ти, че пишеш“ и „да станеш най-важна за мен“?

Зарових из страниците, за да намеря бележки от края на книгата. 389 – нищо. 335 – нищо. Дори и около 290 нямаше никаква кореспонденция. Най-накрая обърнах страница 249.

В неделя е първият ден от лятото. Чакай ме в „Пайъниър Парк“, до фонтана в 12 по обед.

Хенри

Почувствах се сякаш съм се прибрала вкъщи от пътуване и съм открила, че съм взела нечий чужд куфар на летището. Погледнах страниците пред мен. Думите все едно добиваха по-голямо значение и се концентрираха в кореспонденцията между Хенри и Катрин, думи, срещани всеки ден в любовните романи, които четях във „Водното конче“. *Прегръдка, желание, копнеж.* Това бяха думи от книги, не бяха думи от реалния живот, които хората ползват, не и в наши дни поне. Те принадлежаха на някой свитък, изписан с перо и мастило, запечатан с восък и доставен лично от хора, яздили отчаяно цяла нощ. И все пак те бяха там, заоблени букви, написани с химикалка в полетата на „Любовникът на лейди Чатърли“.

Събрах разпръснатите листове и внимателно ги върнах по местата им. Които и да бяха Хенри и Катрин, сега аз щях да се погрижа за тях. Не помня колко време ми отне да оправя листовите и да ги върна в книгата. Помня само звуците от партито на Хюго, които се процеждаха през затворения прозорец, и как се опитвах да не им обръщам внимание, все едно бяха звуците от любовници в съседната стая.